

Liviu Ioan Stoiciu

JURNALUL POEMELOR

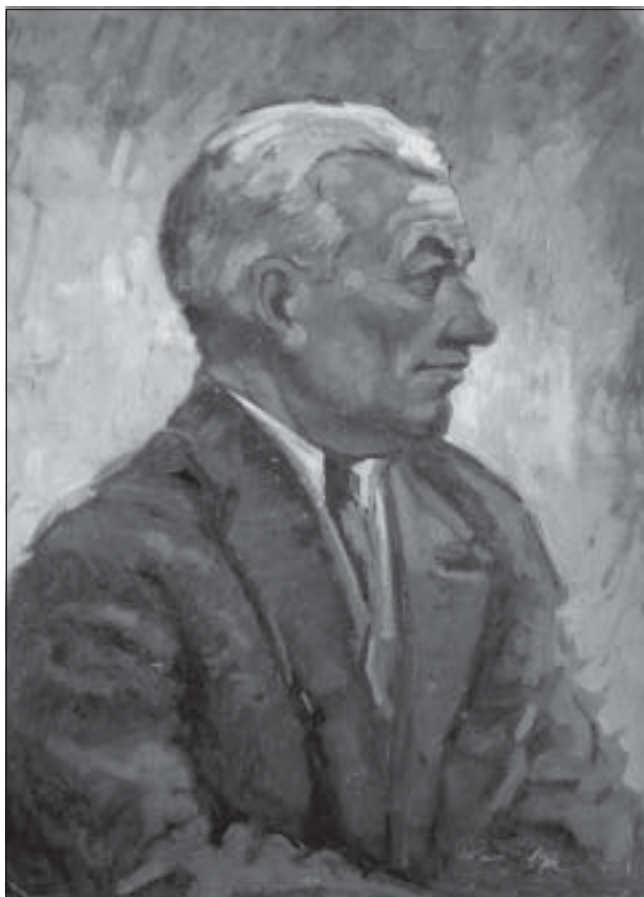
Sâmbătă, 7 martie 1987

La 37 de ani, furat de aparențe. Zi de recuperare, pentru 1 februarie sau 1 martie, nu știu încă. Dorm prost, vine Laurențiu, fiul, și mă pune la treabă, să-i repar fermoarul la pantalonul vătuit, mă chinui. La 10.30 copilul (la 12 ani) pleacă la film: azi nu va învăța, va viziona „Gheata verde” (dacă am reținut bine, habar nu am ce e). Nu am de ales, mă bărbieresc și după ora 11 mă grăbesc spre „Olga”, pe Cuza Vodă: tocmai a primit oleacă de marfă, e drăguță, îmi dă din ce are, două deodorante „de toamnă ruginie” (27 de lei bucata), două șampoane înflorate bulgărești, două săpunuri („Dalia” și „Margareta”) și o forfecuță de unghii, mare raritate, plus săptămânalul *Magazin*, ziarul *Milcovul* (în care sunt pomenit că am participat la sezătoarea literară de la Cârligele) și un supliment de fotbal. S-au dus 165 de lei: gata, azi termin banii. Trec pe la Hala Moldovei, iau revista *Cronica* (e formidabil sfârșitul „Norei”, ca fapt divers: un tată îi violează soția fiului lui și o lasă gravidă, fiul îi scoate tatălui ochii!), unde continuă „Enigmele Lunii”. Iau de la magazinul „Putna” șase eclere și cinci „Dunărea”, ultimii bani s-au dus dracului, rămân fără pâine. Las trei prăjituri „Dunărea” doamnei „Olga”, îi sărut mâna că a fost atentă cu mine azi. Vin acasă, mănânc pește marinat (adus de Doina, soția, ieri), brânză de burduf și halva, fac pe holuri și în bucătărie curățenie, fac patul în camera copilului, mă așez în fața televizorului, la desen animat („Dalmațienii”) și la fotbal internațional... Vine Laurențiu de la film, din oraș, îi dau să mănânce, nu-și găsește locul, va pleca de capul lui prin oraș, va mai reveni acasă la 18.30 cu Bogdan, fiul D. Teodoru. La 14.15 sosește și Doina, n-a mai participat la Ziua Femeii, că „s-a pus masă” la ea la liceu (Liceul 1), a primit însă trei garoafe (mare necaz cu florile astea azi, de negăsit!), de la femei profesoare. La 15 mă culc lângă soție, dorm profund (ieri am visat că eram la un fel de seminar, într-un hangar uriaș, peste tot era mizerie, nu exista grup sanitar și nu știam unde mă pot elibera, azi nu mai țin minte ce am visat, dar știu că mi-am amintit în vis de visul de ieri). Doina a visat că alerga după... sufletul lui Mircea Sîntimbreanu (el ne-a debutat editorial pe amândoi). De la ora 17 Doina Popa dactilografiază continuu, cu o viteză amețitoare: îmi distrage permanent atenția de la ale mele... Ca de fiecare dată, scriu un poem pe ascuns (din superstiție; dacă sunt descoperit că scriu, nu mai pot scrie, pur și simplu mi se taie „inspirația”), acopăr hârtia pe care scriu cu un ziar deschis, la fel „vocabulary-LIS”, cine mă vede la birou crede că eu citesc ziarul, nu că scriu. Scriu de mână (ca de obicei) poemul, de la ora 16.45 la 17.45:

Vibrații ale aerului, inflorescențe – ele fiind cele
 care omoară vițelul
 sfârșitului de iarnă. Vibrații alungate cu
 pietre până la țărnel
 mării. Țărnel mării insuflând entuziasm...
 Vibrații care au predispus
 viitorul să se producă mai devreme? Chiar
 dacă nu
 întotdeauna după frig urmează
 cald.

Vibrații ale reînvierii anuale în
 jurul vițelului sfârșitului de iarnă, capricios,
 ale zidului ei

psihiatric: îi e detectată poziția scheletului pe direcția răsărit. Ah, numai vălul deznădejdiei lui să nu vă cuprindă! Un vâl impalpabil...

Făcând jocul perfid al întâmplării. Dacă vă roade neîncrederea: ați prins rădăcini? Rădăcini noi, tulpinițe, vârf de frunze, ați pus piciorul pe prima treaptă: care coboară sau care urcă? Vibrații... Nu vă e clar?

Primăvara vine întâi din creier.

După ce scriu poemul, mănânc macaroane cu brânză la cuptor, dulci, deschid radioul și ascult Europa Liberă, apoi deschid televizorul la Chișinău, unde e muzică. Am și azi cana mea mare cu cafea rece pe birou, cafea „amestec”. Fiindcă mașina de scris bubuie în dormitor, în două rânduri o așez pe masă, reaşez și masa, Doina îmi spune că o deranjez când intru în dormitor cât ea dactilografiază, îmi pierde cheful. La televiziunea română nu e nimic de văzut, e aniversată Elena Ceaușescu! Ziua Femeii se confundă cu ea, sperie copiii! A înnebunit Ziua Femeii! E jale... Laurențiu plânge după ora 20 că vrea să meargă în Cartierul Sud. Urlu la el să mă lase în pace, tu

nu vezi ce frig e afară? Degeaba. La ora 21 sunt cu copilul în drum spre Sud, pe jos. Nu mai am loc să scriu aici, așa că voi continua la ziua de mâine... (Nota LIS-2008: *Mă autocenzurez, regret, nu pot să dau publicității continuarea din jurnalul meu, o consemnare delicată sentimentală, dacă pot să spun așa, intimă, făcută pe larg la sfârșitul acestei zile de 7 martie 1987, în care e personaj principal Georgeta Carcadia, președintele „Culturii și Educației Socialiste” vrâncene de atunci, de care uitasem cu totul; ar putea fi înțeleasă greșit, „interpretată”*)

Duminică, 8 martie 1987

Dormitez nervos după ora 8, când Doina începe dactilografierea în continuare a celor 230 de pagini la un rând și jumătate ale celei de-a treia ei cărți (roman). M-am săturat de atâta zgomot, îmi face rău efectiv. Adevărul e că m-am sensibilizat la culme, la cel mai mic zgomot tresar, nu mai știu ce să mă fac. Dacă dorm, sar în sus, dacă sunt treaz, nu mă pot concentra la nimic, zgomotul îmi distrage atenția. Normal ar fi să plec de acasă, dar unde să plec? La 12 mă pun pe picioare, supărat, dar nu destul: mă las împăcat, e Ziua Femeii... Dar să rețin aici ce am făcut ieri după ora 21: în drumul spre Cartierul Sud (noi locuim în preajma centrului, pe strada Bucegi) – Laurențiu e fericit că i-am făcut pe plac, îi atrag atenția că a doua oară va trebui să se hotărască mai devreme, discutăm despre ale noastre, el recunoaște că nu-i face nici o plăcere să citească, deși colegii lui citesc pe rupte, și că nu știe ce să facă atunci când are timp liber... Sosit la părinții Doinei, stau până la 22.15, Laurențiu rămâne aici: discutăm pe marginea necazurilor lui Valentin Popa (fiul lor stabilit la Brăila, de vârsta mea, fratele Doinei), îi calmez. Vin singur acasă: Doina îmi pune să mănânc și pleacă să se culce, mă îmbufnez, că de ce nu stă cu mine... Profit de nervii mei și de plimbarea pe nepusă masă pe frigul de afară în Cartierul Sud și de la ora 23.30 la 0.15 scriu un poem! Îl consider al doilea poem al zilei de ieri. Mi se întâmplă rar să scriu două poeme într-o zi, oricât de scurte ar fi ele, e un mecanism al scrisului spontan la mine care mă contrariază mereu:

La răscrucea vremurilor, în oglinda unei băltoace: care ne îngăduie să ne întrezărim câteodată destinul, în general, sau câte un stigmat al lui, în particular, de exemplu lipsa celui de-al doilea picior, care exprimă vegetația în formele sale umflate de sevă... Copacului, cel puțin, îi ajunge un picior, nu? Ce legătură avem noi cu copacul?

În oglinda unei băltoace, cu ferestre spre tufele înflorite de iasomie, unde se ascunde o

poartă. Ești sigur? E o poartă
a unui vechi zeu al

pământului! Poartă care se deschide când
înflorește iasomia, vezi în
ea surâsul vechiului zeu, palid, și încântarea
pe care i-o provoacă
mirosul de iasomie... În oglinda unei
băltoace, la
răscrucea vremurilor. Vezi? Nu
văd decât un șoarece
înecat. Tu ce faci, îmi ghicești destinul în
șoarecele
ăsta mort? Vino-ți în fire...

Mă culc pe la 2, după ce citesc presă literară, restantă... Dar să mă întorc la ziua de azi, duminică, 8 martie 1987. Deschid la prânz televizorul (o fac doar de curiozitate la ora asta; altfel, deschid televizorul numai seara): la Albumul duminical, previzibil și regretabil, e o parodie de un prost gust incredibil de Ziua Femeii, numai Elena Ceaușescu se aude și se vede (bine că nu se și miroase), te apucă plânsul, las televizorul să meargă pe programul „sovietic” de la Chișinău. Mâncăm, Doina se duce să se culce. Vine Laurențiu acasă, a adus de la bunicii lui „mucenici” (eu am adus colivă și agheasmă astă-noapte de la ei!). Doina coace miez de nucă, ultimele, îl amestecă în miere și îmbunătățește calitatea „măcinicilor” (mucenici, aluat dulce în formă de 8) copti în rolă de Memi (mama Doinei)... De la 15.15, tot pe ascuns, să nu mă deochi, până la ora 16, scriu un poem! Slavă cerului! (Nota LIS-2008: Nu știu nimic de soarta acestui al treilea poem „consecutiv” scris acum, pe 8 martie 1987, probabil a fost publicat în una din cărțile mele de versuri; sau a apărut într-o revistă și l-am uitat în paginile ei. De regulă, la definitivarea unui volum nou de versuri apelez la sertas, din care extrag poeme la întâmplare. Pentru reviste, apelez la „rezerve”, poeme lăsate deoparte la definitivarea unei cărți. Trebuie să rețin că noua mea întreprindere publicistică, intitulată „Jurnalul poemelor”, de față, are legătură numai cu poemele rămase în rezervă, în sertas, inedite, ziua de jurnal fiind aleasă după data în care a fost scris poemul, cu totul aleatoriu) Citesc apoi din revista *Cronica* „materiale” despre enigmele universului (pentru asemenea enigme am slăbiciune). La 18.15, „dc” (teama de a nu rămâne iar gravidă; prezervativ chinezesc, pardon de paranteză)... Baie generală: la 19 vine copilul de la joacă. La ora 20 dăm Doinei (eu și Laurențiu) darul nostru de Ziua Femeii, nu se mai aștepta. Deschid televizorul, un film despre J. Strauss, o peliculă oarecare. Mutăm postul pe ruși, unde e iar muzică! Și ce muzică, dăm sonorul tare – dansăm până la 22.45! În sfârșit... Azi a începutul returul Diviziei A la fotbal: Steaua și Dinamo București au învins „acasă”, pe terenuri înzăpezite... Ce vreme! E mai frig ca-n februarie! Lăsăm gazul metan să ardă la ochiurile aragazului, în bucătărie, continuu de la prânz (din când

în când ne uităm la aragaz, să nu se întrerupă gazul). Fac lecția de botanică (varza bianuală) cu Laurențiu, îi ascut creioanele: el se culcă la 12 noaptea, eu deschid Europa Liberă și scriu aici, în jurnal. Fapt divers, încă o nenorocire: un feribot englezesc s-a scufundat într-un minut, sunt sute de morți? Televiziunea rusă arată cum sunt culeși morții pe apă. Mă culc după ora 1. Nu înainte de a trage o linie și a face socotelile zilei, la derută.

Azi a fost „baba” Doinei! Toată ziua a fost înnourată, minus 5 grade, minus 2 grade la prânz și iar minus 5 grade și un vânt atât de rece, că-n sufrageria noastră sunt 15 grade Celsius doar! Toată ziua voi tremura... Iar seara începe să și ningă, și vântul se transformă în viscol! E nemaipomenit, e 8 Martie și iarna e adânc înrădăcinată. Nu mai scăpăm de iarna asta! Biata noastră viață dusă cu o asemenea „babă” a Doinei tot anul 1987: îmi plâng deja de milă! Doina spune chiar, superstițioasă, că se teme să nu... moară anul ăsta! Batem în lemn, ce prostii sunt astea? Că prea e „baba” asta aleasă de ea neobișnuită... Îi dăruim Doinei de Ziua Femeii „fleacuri” de vreo 250 lei – trei sprayuri deodorante fine „Toamna ruginie”, două șampoane bulgărești, două săpunuri românești cumpărate tot pe sub mână, o forfecuță de manichiură și o cutie mare de bomboane fine, plus dropsuri, sau cum s-or fi chemând, vreo două kile, care-i plac ei... Toate, cumpărate cu eforturi deosebite (am dat cadouri să fac rost de ele), numai pe ochi frumoși! Ce vremuri meschine... Dacă dimineată am stat bosumflat (ieri Doina mi-a atras atenția în două rânduri că o deranjez, când dactilografia, eu venind să îndepărtez masa din dormitor de perete, să nu mai bubuie în halul în care bubuia... Că de ce mă deranjează când ea dactilografiază! Măcar de-aș scăpa vreodată de pedeapsa acestui zgomot mărunț de mașină, care mă taie la stomac. Ce e curios, e că mașina asta nu mă deranjează atunci când dactilografiezi eu, probabil fiindcă intru în ritmul bățăilor ei). Plus supărarea de la masa de seară, rămas singur, când Doina s-a culcat; deși știu că Doina e încordată, nervoasă, cu gândul în altă parte când dactilografiază, nu mă pot învăța cu lipsa ei de tandrețe. La prânz am tatonat plusul cu minusul, și seara, după ce i-am dat darul, m-am simțit bine, am uitat și de frig, dansând cu Doina (îmbrăcată în cămașă de noapte decoltată, cu un șal pe ea) pe muzica TV Chișinău...

(27 septembrie 2008. București)

